

LBRIS

We know
books

**JEFF
VANDER
MEER**
**COLIBRI
SALAMANDRĂ**

Traducere din limba engleză de
BOGDAN PERDIVARĂ

ARMADA

care sunt rare, dar pot apărea, încluz măcălendiri care ierneză. Orice greșeli, firește, îmi aparțin.

Un procent din drepturile de autor provenite de la acest roman se va duce la organizații de mediu dedicate luptei cu traficul de animale sălbatice și pierderile de habitat.

CUPRINS

PARTEA I – COLIBRI.....	9
Dioramă	11
Panorama	64
Vătămarea.....	96
PARTEA A II-A –	125
Încâlceala	127
Unitopia.....	171
PARTEA A III-A – SALAMANDRĂ	203
Barcă de salvare.....	205
Ferma.....	254
PARTEA A IV-A – COLIBRI SALAMANDRĂ	299
<i>Mulțumiri</i>	323

Am pornit spre adresa din scrisoare, deoarece n-aveam chef să mă duc la muncă. Mașina a venit să mă ia, întunecoasă, lucioasă, numai crom, cu umbra prelingându-se peste vitrinele localurilor fast-food, benzinăriilor și saloanelor de bronzat. Radioul șoptea știri panicoase despre alegeri, iar șoferul meu, nesolicitat, deja își imaginase, cu voce domoală, pâlcuri de drone negre, adunându-se în noapte, ca să ne asculte discuțiile. Știam de la locul de muncă, totuși, că astea sunt știri răsuflete.

N-aveam vreun motiv să-l țin minte pe șofer. Mă credeam isteță pe vremea aia, fiindcă prindeam atâtea detalii, dar, totuși, îmi scăpau complet foarte multe. Purta barbă. Posibil să fi avut și un oarecare accent. Țin minte că m-am temut să nu vină dintr-un loc pe care îl bombardam noi. Nu am vorbit despre nimic important. De ce s-o fi făcut?

Șoferul mă credea, probabil, o persoană rezonabilă, normală. Doar de dimensiuni ceva mai mari decât majoritatea. Mă îmbrăcam, în acele zile, în taioare cenușii, făcute la comandă, fiindcă nimic din comerț nu mi se potrivea. Aveam pe mine un pardesiu negru, scump. Nu mă gândeam prea mult la sursa fineții, la costul lui. Tocurile mele false erau butaforie: confortabile, purtate doar pentru respectarea vreunui regulament privitor la veșmintele femeiești.

Răsfățul meu principal consta într-o geantă de mână imensă, care-mi ținea loc și de rucsac. Pe la spate, șeful o poreclise *Porcul cu lopată*, un alt fel de a-mi spune că eu eram cea care lopăta la troacă. Fiindcă îl speriam.

— Și... cu ce vă ocupați? a întrebat șoferul.

— Manager la o companie tehnologică, am zis fiindcă era ceva simplu, fără prea multe detalii.

Mi-am aruncat privirea pe geam, cât s-a apucat să-mi toarne tot ce știa despre computere. Îmi era limpede că cea mai arzătoare nevoie a lui, sau a mea, era să stea singur un ceas, pe o bancă în parc, amuțit ca un bolovan.

Centrul orașului a rămas în urmă și, odată cu el, zgârie-norii și mansardele modernizate, apoi, după străzile contraculturii înșirate alandala și peștriș, suburbiile au preluat ștafeta. Șoferul s-a oprit din vorbit. Șir după șir de case cu un singur nivel, cu acoperișuri piezișe, peluze plate și alei de pietriș licărind prin omătul subțire. Culmile munților, ca o premoniție, zărindu-se contorsionate din negura cenușie, îndepărtate, însă apropiindu-se.

Nu apucasem să investighez adresa. Prea aducea cu munca. Nu-mi accelera pulsul.

Când am ajuns la porțile cu vopsea aurie cojită, am știut de ce. Aveam, pe lângă adresă, și o cheie. Ca un blazon deasupra porților, panoul explicativ: „Palatul Depozit-Imperial.“ Fiindcă trebuie să-i dau un nume. Prinsese și zile mai bune, așa că, dacă ai chef, spune-i „Palatul-Depozit din Zile Mai Bune.“ Sunt sigură că, până să-l descoperi tu, semnul va dispărea.

Am coborât pe un drum bine asfaltat, mărginit de brazi și lipsit de decorațiuni de sărbătoare, până ce ne-am apropiat de poalele unor versanți abrupti, presărate cu pini. Lumina s-a diminuat în acel aproape-tunel. Simțeam aerul proaspăt, până și prin izul stătut de țigară al mașinii. Orice ar fi putut exista în pâcla deasă care acoperea coasta muntelui. O pădure întinsă. Un campus de tocilari. Însă, cel mai probabil, o culme tristă și cheală, cu o puzderie de cioate vechi și grohotiș la urcuș.

Becurile stradale din fața intrării împrumutau șoselei doar un soi de lumină difuză. Vastitatea palatului-depoziț, cu fațada lui de marmură falsă, aduna greutate și tăcere. Penumbra părea o șmecherie menită să abată atenția. Ce ținea oare sub ascunziș? Natura emfatică a

coloanelor dorice? Mucegaiul negru de pe iarba artificială de pe marginea scărilor?

Nimic nu putea deghiza covorul roșueteriorat, care era așternut în curtea interioară. Marginile lui zdrențuite, felul în care resturile conurilor de pin și urmele trecerii veverișelor se făcuseră una cu modelul.

Dincolo de umbra complexului cu două etaje se întindea un zid verde închis, care se contopea cu înălțimea tot mai mare a pantei. Presiunea aceea, apăsând asupra automobilului, mi-a accelerat pulsul.

Eram în mijlocul pustietății și am fost cât pe ce să nu cobor din mașină. Dar era prea târziu. Asemeni unui ritual al acceptării a ceea ce îți se oferă, odată ajuns la destinație, te dai jos din mașină.

Și mai era și prea târziu, fiindcă lumea este ca o hârtie de prins muște: vrei, nu vrei, te lipești. Cineva stătea deja la pândă. Pe undeva.

— Să vă aștept? a întrebat șoferul.

Am ignorat replica și am început să ies de pe bancheta din spate. Am 1,95 metri și niciodată nu-s confundată cu vreo femeie mini-onă, la fel cum un munte nu este confundat cu o vale ori un boxer de categorie grea cu un gimnast. Îmi trebuie timp să mă urnesc și să pornesc.

— Sigur să nu v-aștept? a întrebat, peste locul din dreapta-față, pe geamul întredeschis.

M-am aplecat și l-am măsurat din priviri.

— Nu înțelegi natura propriei dumitale îndeletniciri?

M-a lăsat acolo; ba chiar a „băgat gaz“ un pic, cum ar fi spus bunicul.

Câteodată sunt exact ca el.

2

În interior, tapetul auriu prinsese culoarea urinei. Covorul roșu se ridica trecând pe lângă două jilțuri vechi, ornate, cu picioare în formă de labe de leu. Dincolo de ele se ridica o cetățuie în vestibulul înghețuit: o cușcă zăbreliță, cu o tejghea vopsită în negru, din spatele căreia o femeie mă privea țintă. Mai încolo, cum treceai printr-o arcadă,

se întindeau unitățile de depozitare. Pe stindardul amărât de deasupra scria: „Vă protejăm bunurile din 1972.“

— Ce vrei? a întrebat femeia fără preambul. De parcă mi-aș fi putut dori, vorba aia, luna de pe cer.

— Dumneata ce crezi? am zis.

I-am arătat cheia, în timp ce-mi ștergeam tălpile pe preșul prăpădit.

— Care?

— Șapte.

— Aveți acte?

— Am cheia.

— Aveți acte cu cheia aia?

— Am cheia.

A întins mâna.

— Un act de identitate, vă rog, și verific lista.

M-am gândit să-i împing pe tețghea o bancnotă de 20. Ideea mi s-a părut ciudată. Dar mă simțeam straniu și s-o informez cine sunt.

I-am dat permisul de conducere.

Era considerabil mai tânără decât mine. Avea mult negru pe ea, piercinguri; își scosese ochii în evidență, să pară mai mari, și se dăduse cu ruj vinețiu. Practic o uniformă, în anumite părți ale orașului.

Nu exclud să fi fost brunetă. Îi țin minte expresia. Lehamite. Fixată acolo. Fără să facă nimic – iar eu nu-i făceam existența mai puțin plicticoasă.

— Vin de departe, am zis.

Ceea ce avea să fie, destul de curând, adevărat. Aveam să vin de departe.

— Dacă sunteți pe listă, a zis femeia, coborându-și degetul de-a lungul unei singure foi de hârtie, pe care se înșirau nume imprimare cu caractere imposibil de mărunte.

— Da. Ar fi fantastic, am zis. Izbită, uneori, de lipsa de sens a limbajului. Îmi amintesc conversația, totuși, nu și chipul ei.

Femeia a găsit un rând pe pagină cu ajutorul unui pix, după care mi-a înapoiat actul de identitate.

— Păi, haideți, intrați, a zis.

De parcă aș fi tândălit pe-acolo.

— Încotro?

— Pe acolo.

A arătat spre dreapta, unde aștepta încă o ușă, ascunsă pe jumătate de același model de tapet în nuanța urinei.

M-am zgâit la ea un moment, înainte să trec pragul, și am văzut-o apucând o revistă și ignorându-mă. Îmi trebuia, cumva, o listă cu alegerile din viață care o călăuziseră pe această femeie spre acest loc, tocmai în acest interval de timp. Ca să-mi verifice identitatea. Să nu mă bage în seamă. Să fie posacă. Să fie anonimă.

N-aveam s-o mai văd la ieșire. Urma să găsesc cușca goală, de parcă n-ar fi pus nimeni vreodată piciorul acolo.

De parcă ar fi ieșit la suprafață, ani mai târziu, după ce locul fusese abandonat.

Ușile acelea, înșirate. O puzderie de uși, și nu din cele obișnuite, cu obloane de aluminiu. Mai degrabă de sanatoriu sau școală de corecție: groase, dreptunghiulare, cu geamurile pătrătoase, mânjite și scrijelite și cu câte un număr lipit pe ele, ca o adăugire ulterioară. Nu toate ușile fuseseră vopsite în aceeași culoare; turcoazul sau fuchsia agravau, într-o oarecare măsură efectul instituțional. Mirosul de mucegai era mai puternic aici. Sunetul se comporta ciudat, de parcă greutatea instabilă a unor mormane de ceva, din spatele ușilor, și-ar fi făcut cunoscută prezența.

Ce știam despre unitățile de depozitare? Nimic. O ștusem doar pe a mamei noastre – un spațiu pe care îl închiriaserăm ca să-l îmbunăm pe tatăl nostru, care nu voia să devină colecționar de vechituri. Dar, cine știe, dacă ai parcurs cu mașina toată distanța până la periferiile orașului, către marginea munților, voiai să tratezi cu precauție ceea ce ai pus la păstrare. Și ce voiai să tratezi cu atenție putea fi ceva prețios sau fragil, precum amintirea. Chiar și o amintire neplăcută.

Șirul de la nouă până la zece urma celui de la unu la trei. Îmi scăpase vreun culoar? Incinta era un hățis întortocheat, cu mai multe răscruci. Poate că magaziile se întindeau așa la nesfârșit, cu spațiul întinzându-se până hăt, sub munți, în vreun fel îngrozitor, infinit. Un moment de panică la gândul că m-aș rătăci pe aici, în timp ce continuam să pășesc fără să dau de numărul șapte.

Am găsit însă ușa corectă.

Sau pe cea greșită, depinde de punctul tău de vedere.

„Așa a fost să fie“ este un drog puternic. Când am trecut pragul Unității 7, n-aș fi putut să-ți spun ce ținea de predestinare și ce rămânea la voia întâmplării. Sau cât avea să dureze separarea celor două.

Inițial nu am văzut decât goliciunea sobră a unei camere standard, pătrătoase de interogatoriu. Un scaun simplu de lemn stătea lângă perețele din fund, sub neoanele pâlpâitoare din tavan. O cutie de carton de dimensiuni medii fusese așezată pe scaun.

Am rămas în prag și m-am holbat mult timp la cutie. Ușa o lăsașem deschisă în urma mea – un instinct privitor la ușile trântite, care nu era paranoic. Capcana putea fi oriunde. Înăuntru plutea un aer de neclintire, ceva antiseptic. Cu excepția unui panou mucegăit, pe perețele din fund. Nu-mi amintesc să fi văzut nici măcar o scamă. Ca un loc al crimei curățat temeinic.

Am verificat însă ungherul cel mai îndepărtat, cel întunecat, apoi tavanul, înainte să mă îndrept spre scaun. Atâta lucru am făcut.

O cutie de carton ca toate cutiile. Clapetele de sus bine închise. Ușoară ca fulgul, când am înghiontit-o de control. Niciun sunet auzindu-se dinăuntru. Fără găuri de ventilație. Nu era, așadar, vorba despre vreun cățel ori vreo pisicuță. O ușurare imensă.

Am lăsat geanta jos și am desfăcut prima clapetă, apoi pe cealaltă. Cred că am pufnit într-un răs nervos.

Nu a existat, însă, niciun moment de neînțelegere, de tresărire îngrozită. Pe fundul cutiei se afla un obiect mic. Vreun suvenir neobișnuit? Ca figurinele-cai pe care mama avea obiceiul să le colecționeze. Și atunci mi s-a aprins becul: totul putea, foarte bine, să fie o farsă elaborată.

În interior am văzut o pasăre minusculă. Moartă. Împăiată.

Un colibri în plin zbor, prins cu sârmă groasă, de jos, de un piedestal mic. Aripi înțepenite. Ochi înțepenți. Pene iridescente.

Am mai descoperit, alături de colibri, o foaie de hârtie cu două cuvinte scrise de mână și o semnătură.

Colibri

.

*Salamandră**Silvina*

Așa, deci. Silvina, mulțumesc că n-ai scris și un „Găsește-mă“, în josul biletului.

Mulțumesc că ai înțeles că nu era nevoie.

4

Un bărbat care putea fi foarte bine fratele primului șofer m-a dus acasă, la volanul unui automobil mai întunecat și mai anonim decât primul. Peisajul părea comprimat; se desfășura mai iute în urmă, așa că nu peste mult timp am revenit în oraș. Sau, pur și simplu, nu eram eu atentă.

Colibri. Salamandră. Una acolo, cealaltă nu, iar cea care lipsea, nu era chiar făptura pe care o știusem atât de bine în copilărie. Bolovănișurile. Învolverările râului și legănarea plântuțelor de apă. Mușchiul verde închis. Toate acele expediții, cu atâta timp în urmă.

Am stat tăcută în spate, ținând cu genunchii cutia, cuprinzând-o ușor în brațe. Ca să n-o strivesc. Moartă, dar și vie, cumva, capabilă să fie lezată. N-am îndrăznit să dau clapetele în lături și să mă holbez înăuntru, de teamă să nu mă vadă șoferul. Nu mă gândeam la nimic. La absolut nimic. Sau poate mă agățase conturul amintirilor lăsate în urmă. Expresia mâniaoasă de pe fața bunicului. Silueta moale, palidă a fratelui meu lângă râu.

Niciun terapeut nu mi-a spus că ar trebui să-mi uit copilăria, fiindcă detestam psihologii; nu-i frecventasem niciodată. Însă știam că uitarea este cel mai bun lucru. Morții să rămână cu morții. Fă mort ce era odată viu. Mergi mai departe.

Nu cutia din depozit era de vină. Nu știu exact ce încerca să mă țin-tuiască acolo, să mă prindă în laț, cu excepția senzației că nu dețineam controlul.

Început de după-amiază. N-avea să fie nimeni acasă. Mă ocupasem deja de șeful meu; îi dădusem un mesaj că sunt bolnavă. Am pus cutia pe blatul din bucătărie, lângă geantă. Am aruncat pardesiul pe canapeaua din sufragerie, m-am întors lângă blat, am șovăit... după care am deschis cutia și am scos la iveală pasărea colibri.

Am cercetat-o din priviri, stând pe un taburet șubred, într-o margine a vastității de lemn și marmură. Oțel inoxidabil impecabil, chiuveță dublă, o masă de servit pe rotile, un aragaz alb-negru scânteietor, un frigider inteligent cu care-mi făcusem intenționat de cap, ca să nu trimită rapoarte la producător.

Cumva, colibriul domina spațiul dincolo de dimensiunile sale. Ba chiar dincolo de ce așa fi putut gândi că înseamnă în acel moment.

Pasărea avea un aspect feroce, cu pene negre ca tușul, netezi, dar, totuși, zbârlindu-se. Până și ciocul, lung și subțire, mă ducea cu gândul la o lamă sau un ac menit vărsării de sânge. Mi-am imaginat o duzină de surate de-ale rotindu-se în jurul capului cuiva, asemenea unor străjeri ori unei coroane de spini. Greu să-ți imaginezi specia asta sorbind delicat nectar dintr-o floare, dar nu știam prea multe despre colibri. Nu existaseră la noi în cartier – nici pe la vreo școală pe care o urmasem –, iar la fermă se arătasera rar. Nu obișnuiam să plantăm prea multe flori.

Sârma groasă atașată de pasărea moartă arăta ca argintul fără lustru. Postamentul părea lucios și era aproape sângieru. Am descoperit pe dos literele „R.S.". Scrijelite simplu, stângaci. De autorul ansamblului ori de Silvina?

Taxidermia mi se părea un domeniu bizar. Limba taxidermiei n-avea noimă. Nu-mi plăceau barurile sau restaurantele care afixau un aer „macho“ cu trofeele de cerb sau de urs cocoțate pe pereți. Macabru. Patologic. Însă asta – asta provenea dintr-un alt fel de imbold. Secretos și evaziv. Corpul păsării provoca o deconectare. Nemișcarea, apoi ochii ce nu rătăceau orbește în gol, ci se holbau direct la mine.

Distanța de dincolo de blat s-a mărit, iar tăcerea a devenit de neîn durat. Cine era „Silvina“? Și de ce-mi dăruise un colibri? Și unde era salamandra? Fiindcă salamandra părea personală. De parcă femeia asta,

pe care nici măcar nu o cunoșteam, își făcuse temele și înțelesese că salamandra n-avea ce să caute acolo, în magazia din depozit. Pentru că până și simplul cuvânt ar putea trezi o recunoaștere sau un impuls.

Unele lucruri rămân misterioase, chiar și când te gândești tot timpul la ele.

Salamandre. Pitindu-se pe sub bușteni și pietre de râu. O lighioană care nu voia să fie găsită.

Am băut o gură de apă, am mâncat un măr, apoi un castron mare cu ce rămăsese din salata de pui și m-am apucat să scormonesc în geantă după gumă de mestecat. Încercam să mă eliberez de ce se adunase în mine, dar, totuși, colibriul mă fixa sfidător. Cu asta trebuia să lucrez.

M-am împotrivit ideii de a căuta online, pe telefon, „Silvina“ și „colibri“. O căutare a inițialelor „R.S.“ nu a produs nimic util și, trei pagini mai jos, „rus“. Însă mă preocupa alăturarea numelui Silvinei de „R.S.“. Un ghimpe de neliniște mă înțepa la gândul dezvăluirii. Aveam mai multă nevoie de context, decât de informație. Nu voiam să deschid un canal care ar fi putut duce înapoi la mine. O spargere a bazei de date a clienților de acum câteva luni, declanșată de niște termeni de căutare, nu mă ajuta să raționalizez riscul.

Era pasărea colibri un cod pentru ceva? Sau doar primul dintre cele două momente de delimitare? Spațiul dintre ele căsca fălcile precum un abis, în vreme ce golul din capul meu părea intenționat, de parcă Silvina voia să fie acolo.

6

Înainte ca autobuzul școlii să-mi aducă fiica acasă, am pus colibriul înapoi în cutie și l-am ascuns sub două pături vechi, în portbagajul mașinii. M-am priceput, cât de cât, să mă port firesc și s-o întreb pe fiică-mea cum i-a fost ziua. Să mă închid în mine, primind totodată, ca de obicei, datul ochilor peste cap și ridicatul din umeri, în timp ce își scotea tenișii din picioare.

«Bine. Beton.» Mereu „bine“, alături de ceva concis și sarcastic. „Beton.“ Betonul îngroșat al groazei existențiale adolescente.

Dimensiunea iritării simțite față de părinți. Notele ei haotice reflectau un copil creativ, cu atenția împrăștiată, lipsit de răbdare și cu atâtde mult talent, încât te durea doar gândindu-te la asta.

Rucsacul aruncat într-un cotlon, la grămadă cu încălțărilor lepădate.

Îi lipsea complet simțul precauției; era în stare să sară dintr-un copac pe acoperișul casei noastre, dacă o provoca puștiul de vizavi. Mă costase 32 de ore de chinuri ale facerii, încheiate cu o naștere prin cezariană. Cicatricea nu mă deranja; se alăturase celorlalte. Îmi doream doar ca fata mea s-o lase mai moale câteodată. Mai demult obișnuia să-mi trimită mesaje, dar nu și în ultima vreme, cu excepția câte unui "Am terminat, vino să mă iei."

Un mormăit. Așa a luat fiica mea cunoștință de maldărul de daruri pe care le strecurasem sub brad după ce plecase la școală. A tulit-o pe scări, spre vizuină. Abia dacă apucasem să-i zăresc în treacăt fața lată, luminoasă, și sprâncenele negre și dese, pe care le adoram.

Nu peste mult timp, soțul meu avea să apară în berlina lui nouă, cafeniu-roșcat. Un automobil ales pentru a da impresia de curățenie, respectabilitate și soliditate, în ochii clienților săi din lumea imobiliarilor. Doar că se păcălea singur. Mă căsătorisem cu un munte haotic în formă umană. Negreșit, mă făcea să mă simt de dimensiuni rezonabile.

Oricât de des s-ar fi bărbierit, îi persista o umbră de peri. Mirosea fantastic. Nu știu dacă ridicase vreodată vocea la mine.

Încă reușeam, odinioară, să-mi imaginez că se va năpusti pe ușă la sfârșitul zilei, iar eu îl voi întâmpina cu un zâmbet. Că mă va trage mai aproape de el, munte lângă munte. Îmi va planta sărutări aspre pe gât, pe obraz, pe gură și se va da înapoi să-mi privească îndelung chipul. Apoi, liniștit, se va repezi în căutarea fiicei noastre, arătând cu tot dinadinsul că nu știe pe unde o fi, astfel încât, când o va găsi, ea să fie exasperată de teatralitatea lui; de nevoia lui de a-i da de urmă doar ca s-o cuprindă într-o îmbrățișare de urs, în timp ce încruntarea i se va topi într-un surâs abia schițat.

Apoi va găti cina, ca întotdeauna. Fiindcă eu abia dacă izbuteam să fierb un ou. Luasem măsuri ca să nu-mi îmbunătățesc niciodată abilitățile gospodărești, pe parcursul lungii și zbuciumatei mele cariere de femeie.

În bucătărie, soțul meu izbutea negreșit să pară o namilă de urs voros, instruit în tainele glorioasei gastronomii franțuzești, cu un pahar de Malbec ținut neglijent într-o labă și un cuțit în cealaltă. Mi se părea mereu că va trânti pe jos tot ce nu izbutisem eu să trântesc, că va stârni un incendiu și va face casa scrum. Însă, în loc de asta, folosea toate ustensilele și vesela din bucătărie, lăsându-le claie peste grămadă.

După talmeș-balmeș, luam loc la masa din bucătărie și mă înfruptam din ceva delicios – cotlete de porc cu sparanghel și cartofi copti? Stăteam de vorbă despre ziua noastră: eu, soțul meu și fiica noastră. Sau doar eu, ori el. Și amândoi ne vom necăji fiica, încercând să o facem să vorbească despre lucrurile care au fost importante pentru ea. Sau o versiune a lor. Apoi voi spăla vasele și, poate, îmi voi ajuta fata la teme. Un joc de societate înainte de culcare sau ne vom uita la vreo prostie la televizor.

Încă țin minte. Când încă era o posibilitate plauzibilă. *Măreția* aceluia fapt.

Întinderea pură a posibilității.

N-o să le afli niciodată numele. Nu-mi vine să le spun și gata, nici măcar surogate. În clipa în care le tastez numele, vor fi pierdute pentru mine și îți vor aparține. Cred că știu când vei citi toate acestea, dar totuși, nu pot fi sigură.

Chiar și atunci, prea multe lucruri despre mine le erau necunoscute. Doar câte o interferență aruncată în treacăt, lucruri care provocau disonanță ori o creau. Un soi de umbră sau de dără. Nu o imagine clară.

Fața care se holbează la tine din oglindă, după ce ai trecut prin viață, este cu totul diferită de chipul tău tânăr. Ceva a fost cernut, ceva s-a ferecat. Sentimentul că ți s-a luat ceva și nu știi exact ce, doar că acel ceva nu mai este. În loc de asta, ți se deschide calea experienței, a vicleșugului, a prevederii. Nimic din ce ți-ai dorit.

Cât poate absorbi o minte înainte de a începe să recurgă la metaforă ca să se abată de la adevăr? Așa ți-ai măsurat nivelul de intimitate: prin felul în care ai ajuns să te pierzi în torent.

Viitorul nu-l puteam întrezări, însă era greu să nu-mi aduc slujba acasă. Să anticipez supravegherea. Să-mi spun din timp că va fi nevoie, poate, să-mi încerc urmărirea, să-i distrag, să-i duc de nas, să urmez

firul acestei enigme. Știam ce ne face vizibili. Însă, cu toată precauția, eram prea naivă ca să văd ce se revărsa din noi în noapte.

Am scos-o la capăt cu cina fără să fac vreo mărturisire despre colibri, salamandră sau spațiu de depozitare. Poate fiindcă Silvina nu era primul secret pe care nu i-l împărtășisem soțului.

7

Arareori conduceam singură până la muncă, dar nu știu ce impuls paranoic m-a făcut să-mi fie silă să chem un taxi. Am ieșit din casă înainte să se trezească familia. Erau obișnuiți și aveam senzația că, dacă ar fi trebuit să fiu acasă la micul dejun, m-aș fi făcut țândări. Colibriul mi-a împovărat, parcă, portbagajul la plecare. Liftul s-a zgâlțâit, s-a văitat, dar probabil avea mai mult de-a face cu mine decât cu pasărea.

Total, în biroul nostru, fusese conceput pentru a proteja „securitatea” sau „securizarea”. Un vestibul la fel de inofensiv ca interiorul unei drone. Mochetă cenușie, care camuflează sunetele, cu urme de ceva sclipitor în țesătură. Pereții separatori ai cubiculelor, c străluciau ca obsidianul. Artă abstractă ce punea culori neutre pe albul pereților. Pasiune? Nicio primejdie. Rămânea ambalată în plastic, uitată prin vreun dulap. Ne îndeletniceam cu rațiunea pură. Doar că uneori nu ne ocupam cu asta.

Intenționez să las acel loc impermeabil să neutralizeze cutia de pe masa mea de lucru. S-o îndulcească. Sau poate o credeam o pozna, o diversiune, o stavilă în calea plictiselii. Nu mai țin minte – asta-i partea înspăimântătoare. Nu mai țin minte ce gândeam atunci.

Nimeni n-a adus vorba despre cutie cât am parcurs drumul spre biroul meu. Părea că, la acea dimensiune, ar fi încăput în ea o veioză. Mai adusesem veioze înainte, ca să lupt cu senzația de impersonal a locului de muncă. Ar fi fost ceva rezonabil, obișnuit. Să transform ce se afla în cutie în altceva. Chiar dacă, deocamdată, nu știam ce se afla în cutie. Nu chiar.

Șeful meu a vârat capul pe ușă, câteva minute mai târziu. Să-i spunem „Alex”, fiindcă aducea a un Alex. Rezonabil și solid. Pâlpâiri de umor, de câteva ori pe an. Un bec care nu reușea să-și amintească cum

să se aprindă. Nimic memorabil la costumele lui albastre, cămășile albe și cravatele roșii, dar nici ponosit. Ar fi trebuit să arate ca un drapel uman, însă alegea tonuri șterse. Așa că, mai degrabă, Alex arăta ca un drapel care avusese parte de zile mai bune.

Am știut cu câteva momente înainte că va apărea, datorită mirosului puternic de loțiune de după ras. Ochelarii erau fie o fandoseală, fie nu și-i punea, de cele mai multe ori, de jenă. Înainte de a lucra în securitate, Alex fondase o companie de realitate virtuală, care dăduse faliment.

— Ți-e mai bine? a întrebat/afirmat.

— Super! Mult mai bine! Știam ce lături voia să i se arunce în cap cu lopata și cu ce energie.

— Ai dat pe la sală de dimineață?

— Încă-s puțin pleoștită.

— Chiar așa, a zis.

Asta și „Nicio grijă”, erau expresiile pe care le folosea ca să ascundă o multitudine de păcate. Te iert. Ești iertată. Să nu se mai întâmple vreodată.

— Tu ai fost? Știam că voia să îl întreb.

— Am fost, a zis Alex. Am tras de fiare o grămadă. Plus tracțiuni și...

Atenția mi s-a împrăștiat. De când aflase că fusesem culturistă cândva, îmi schimbasem statutul de lighioană grăsană cu cel de anomalie athletică. Poate mă credea o dubioasă. Sau poate, pur și simplu, nu reușea să dea pace uneia dintre puținele chestii personale pe care le știa despre mine.

— Sună fantastic! am zis când a terminat. O grămadă de timp mai târziu.

— Bun, ne vedem prin zonă. Ședință de strategie mai târziu, după-amiază.

A dat cu pumnul în cadrul ușii, ca un sportiv, presupun, după care a plecat. Cadrul ușii era mereu abuzat.

Dar încă nu eram liberă.

— Ce-i în cutie?

„Larry” stătea la un birou alăturat, lângă o fundătură cotită a cuilarului. Aveam o ierarhie incertă. Egali, doar că Alex îl invita mereu pe Larry la pescuit, primăvara, cu barca lui. Rumenuș Larry. Larry,